

hed her i Landet; men den er ikke nem at finde. Den sidder saa forsagt og gemmer sig som en gammel Morlille, der ikke tør vise sig, fordi Gadeungdommen hujer af hende. Det synes maaske en sær Tale for mange af jer, der her er samlede. I veed maaske slet ikke af, at Satan ogsaa har sin Kirke her paa Jorden. Den tager jo de fleste Mennesker saa skammelig fejl af. Det er forresten just den samme, vi lige hørte om, den magtskyge Kirke, som alle Midler er lige gode, bare de giver Anseelse og Myndighed i denne stakkels Verden. Se, det kunde jeg nu ha' Lyst til at fortælle jer en Historie om. Det var dengang — I veed nok — da Vorherre vandrede omkring her paa Jorden i en Pilgrims Lignelse for at besøge sit Folk. Og nu maa I da endelig ikke forestille jer Himlens og Jordens vældige Gud som saadan en gammel hyggelig Julenisse med Godter i alle Lommerne, som vi plejer at se ham afbildet paa Glansbilleder og i de fleste Opbyggelsesbøger. Nej, nej! I hans Fodspor rejste Angsten og Fortvivlelsen sig, og de fromme Hjerter bævede. Saadan er Herrens Genkomst, og saadan vil den blive, indtil Domsbasunen lyder for os paa den yderste Dag. Amen!“

Han maatte et Øjeblik vende sig om og tage sit røde Bomulds-Lommetørklæde op for at pudse sin forkølede Næse. Folk var bleven urolige og saae tvivlraadige op til Ordstyreren og til Enslev. Og mange opdagede nu, at Pastor Gaardbo var gaaet. Hvad kunde dette her blive til?

Men Mads Vestrup levnede dem ikke Tid til Overvejelser. Den før saa ubehjælpssomme Prædikant, der hver Søndag talte sin Menighed i Søvn, havde paa sin Apostelvandring faaet Tungebaandet løst. Den løsslupne Lidenskab havde forvandlet ham. Ensomheden paa Landevejene, Nød og Savn og Anger havde hærdet hans Sind og givet den bekymringsfulde Mand en Uforfærdethed i Talen, der lukkede Folks Øren op.

„Men nede i Helvede sad Djævlén og var rigtig bleven saa forknyt,“ fortsatte han. „Det var onde Tider for Løgnens Fader, og han forstod, at der maatte gøres noget ekstra. Da han saa havde grundet i nogle hundrede Aar, tog ogsaa han sig en Dag Menneskeskikkelse paa og gav sig til at præke paa Torvene. For